

SÖKAREN

Nr 5 1966 Årgång 3

Lösnummerpris 1:80 (inkl. oms.)

INNEHÅLL:

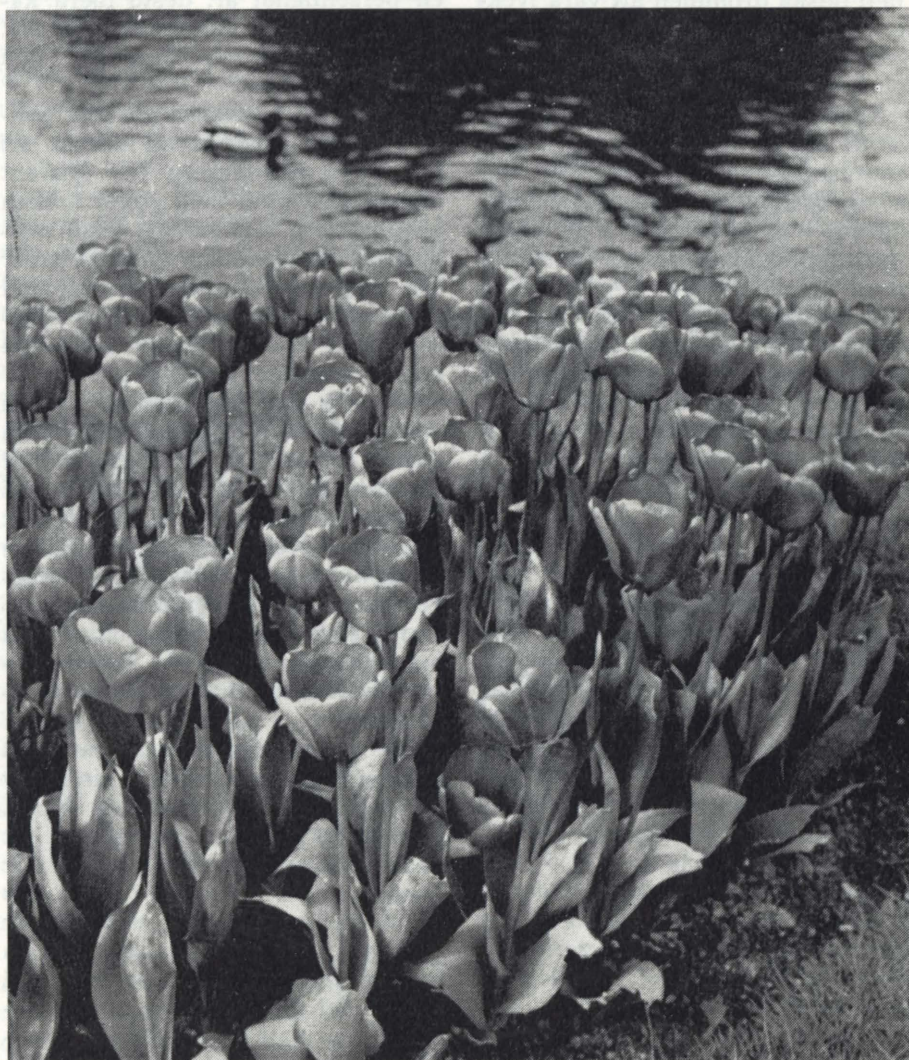
Lycka	1
Levitation — en fascinerande gåta	3

Jacques Vallée:

UFO — ett gammalt fenomen	4
UFO över Nya Guinea 1959 ..	5
Sheargold mot Barbanell	6
Om existensen. Rumsbegreppet	7
Kommer homeopatin att omvärderas?	8
Helad trots läkarnas dom	9
Kan man vara kristen?	10

Alfred Svanqvist:

Ett äventyr vid Petit Trianon (forts.)	13
Är tefaten byggda av kisel? ..	14
Från vänner i kosmos	15
Helande ande	15
I föraktets skugga	16

LYCKA

Lycka är något mycket sällsynt, prisat och missförstått.

En varaktig lycka är beroende av det mått av mognad man äger — och en del av denna kan härledas ur upplevelsen att vara desperat olycklig.

För lycka fordras åtminstone någon bildning eller skolning; man måste ha tillägnat sig ett visst vetande. Vidare fordras en förmåga

att vara verksam och att intressera sig för världen omkring en. En naturlig uppskattning av frihet och ensamhet hör även till.

Släktskapet mellan lycka och sinnets mognad visar att de åldrande vuxna har orätt som säger att lycka är ungdom och försvinner med tiden. Lyckliga människor kan vara i vilken ålder som helst, över 20. Barn är sällan lyckliga: de har utbrott av

glädje, men deras hjälplöshet i en restriktiv vuxenvärld håller dem modfällda. Till dess deras personlighet stabiliserats, en process som i allmänhet avslutas efter 35 års ålder, är det troligt att de är olyckliga av tvivel på sig själva och förfäran över oredan i sitt inre.

Yngre vuxna kan beskriva sig som "lyckliga" — för att skydda sitt privata liv mot insyn. Men många

av dem är utom sig över den tidens acceleration som de börjar uppleva. De kan tycka att åren rullar iväg utan att de åstadkommer någonting påtagligt eller tillfredsställande.

I det de sörjer över begångna misstag och felaktiga val de gjort, styr de i sin oro ut sig i skojiga pappershattar, ger parties, dricker för mycket, pratar för mycket och säger för litet. Alderdomen ser de som en katastrof, ett slutligt dåligt skämt i den falska drömmen att vara lycklig.

Ändå, över hela världen händer det män och kvinnor, de flesta i trettioårsåldern, att de plötsligt, sedan de liksom vänt om ett hörn, står som fastnaglade av miraklet att finna sig lyckliga. Ingenting har förändrats i omgivningen, i familjen, ingenting är annorlunda — men allt ser ut att vara det.

Personligheten har samlat tillräckligt med erfarenhet för att göra sunda bedömningar, tillräcklig vitalitet för att älska, en del av klarhet och mod och åtskillig självtillfredsställelse. Det är som ett "knäpp" — och ett tillstånd av bestående lycka följer.

Sann lycka går inte att ta miste på. En kvinna jämförde det med den otvetydiga kvaliteten hos äkta födslovärk. "När man bär på sitt första barn", förklarade hon, "undrar man över vad värkar egentligen är för något. Och varje gång man upplever en kramp eller värk, undrar man om det är detta. Så med ens ger man ifrån sig ett skri av smärta. Det finns då ingen tvekan hos en, man vet att det här är det. — Att bli lycklig, det är likadant. Man tror att man är lycklig då och då under sitt liv, men när lyckan verkligen kommer, känner man omedelbart igen den."

Ingen föds lycklig. "Lycka", säger psykoanalytikern Erich Fromm, "är inte en gåva från gudarna." Det är något man uppnår genom inre skapande. Tomma människor, som saknar all tro på sitt eget värde och inte har någon självrespekt, har ingenting att ge — det är ett tillstånd av djup olycka.

Olyckliga människor klandrar sällan sig själva för sitt tillstånd. Det är fel på deras arbete eller deras äktenskap, eller det är föräldrarnas uselhet eller ödets gemenhet som bär skulden. Men den verkliga orsaken är deras livs bristande sam-

manhang. Sterila och förvirrade har de ingen värme att ge, varken i arbete, lek eller kärlek. De väntar apatiska på en visit av den goda fén, och under tiden försöker de vända bort sin uppmärksamhet från ödsligheten och tråkigheten inom sig själva.

En av världens mest ansedda psykologer, William McDougall, säger: "Ju rikare och högre utvecklade, ju mera hel och sammanhållna en personlighet är, desto mera kapabel är den att vidmakthålla lycka, trots plågor av alla slag som kan komma emellan."

Ingenting i världen gör det svårare att finna lyckan än strävan att finna den. Historikern Will Durant har berättat hur han sökte lyckan i kunskapen och endast fann desillusion. Så sökte han lyckan i resor och upplevde trötthet, i välstånd och erfor disharmoni och bekymmer. Han sökte lyckan i skrivande och blev uttröttad endast.

Men en dag såg han en kvinna vänta i en bil med ett sovande barn i sina armar. En man steg av ett tåg och kom fram och kysste ömt kvinnan och sedan barnet, mycket milt för att ej väcka det. Familjen körde iväg tillsammans och lämnade Durant med en förstummad insikt om lyckans verkliga natur. Han upptäckte, avspänd, att "varje normal livsfunktion har en del av glädje att ge".

När amiral Byrd trodde att han skulle dö på Rossbarriärens is, skrev han ned några tankar om lycka. "Jag insåg att jag hade förbisett att de enkla, anspråkslösa tingena där hemma är de viktigaste i livet. När en människa når ett tillstånd av harmoni inom sig själv och med sin familjekrets, uppnår hon frid. Till sist är det blott två ting som betyder någonting för en människa, oberoende av vem hon är: hennes familjs tillgivenhet och förståelse."

En skribent uppgav att han hade varit en lycklig människa varje dag under sitt vuxna liv. Naturligtvis, medgav han, hade det funnits dagar då han varit arbetslös och hungrig, dagar av sorg, av illamående och sjukdom. Men vid alla sådana tillfällen hade han förmått kontakta det djupaste i sig själv, där det rådde säkerhet och lycka.

En ständig lycka som genomtränger personligheten är emellertid sällsynt — men världen överflö-

dar av människor som uppnår allt större fragment därav. En psykolog som utfrågade 500 unga människor för att bestämma deras grad av lycka, gjorde den inte oväntade upptäckten att lycka och hälsa i allmänhet följs åt. Lyckliga människor tenderar att vara sjuka mindre ofta, återhämta sig snabbare, och de tycks till och med ha ben och vävnader som läker bättre. Lyckliga människor tycks även åldras långsammare. Deras hud har bättre färg, och de går rakare än jämnåriga, som lider av nedslagenhet och orons gråhet och magerhet.

Konstigt nog har skratt litet eller ingenting att göra med lycka. Lugn, fridfull lycka skrattar eller skriker sällan. Den har alltför stor stabilitet för att behöva upphetsningens verktyg.

En fransman sa en gång att visa män är lyckliga över småsaker, medan dumbommar inte är nöjda med någonting. Emellertid har alla visa män varit dumbommar. Det finns en väg till deras omvändelse:

Räkna dina välsignelser — endast dumskallar plågar sig själva med beklaganden och anklagelser. *Stanna och njut* — Goethe, som var en specialist i fråga om lycka, förklarade att lycka inte är en övergående glädje utan en långlivad, hemlig kraft. *Skärp dina sinnen när du iakttar människan och naturen* — ty förståelsen av den unika styrkan och skönheten hos alla varelser, är kärnan av all lycka. *Frukta aldrig att satsa dig själv* — det stora livselixiret var enligt George Bernard Shaw att vara grundligt utsliten när man en gång skall kastas på skräphögen. *Dröj aldrig* — olycka näres av vanan att skjuta upp att leva till någon obestämd dag i framtiden.

Dr. Erich Fromm har uttalat: "Lycka är bevis på framgång, hel eller delvis, i konsten att leva." Det finns få fullständiga framgångar, men det är aldrig någon omöjlig konst. Aldrig, aldrig omöjlig.

Efter **June Callwood**, »Love, Hate, Fear, Anger: And the Other Lively Emotions».

Anm. Ovanstående är långt ifrån någon uttömmande avhandling om lyckan, men kanske tankarna kan ge läsaren inspiration i rätt riktning, ge honom någon idé som kan visa sig fruktbärande.

Enligt red:s mening är lycka och trivsel samma sak. Lyckan kommer väsentligen inifrån, den är ett mentalt tillstånd, men man får inte förbise betydelsen av gynnsamma levnadsvillkor och inte minst hälsa — kroppslig och själslig. Det **kroppens spontana välbefinnande** som är verklig hälsa, kan uppnås genom ett liv — åtminstone huvudsakligen — i överensstämmelse med den vegetariska hälsorörelsens principer.

LEVITATION - EN FASCINERANDE GÅTA

The Encyclopaedia of Psychic Science, som sammanställts av dr. Nandor Fodor, definierar levitation som »svävande uppe i luften av fysiska föremål — bord, pianon etc. — eller människor i strid med tyngdlagen och utan någon synlig hjälp.»

Bland de medier som demonstrerat levitation, är Daniel Douglas Home den mest berömda. Hans första levitation skall ha inträffat den 8 aug. 1852 i Manchester hemma hos en man vid namn Ward Cheney. En reporter från Hertford Times skrev: »Plötsligt och utan att de närvarande väntat sig det togs D. D. Home upp i luften. Jag höll tag i hans hand under tiden och jag kände hans fötter — de var lyftade tre decimeter över golvet.» — »Åter och åter lyftes han från golvet. Tredje gången fördes han upp till taket i lägenheten, som både hans händer och fötter rörde vid.»

Eftersom Home inte alltid var i trans när levitation inträffade, har han gett oss en redogörelse för sina förnimmelser. I sin självbiografi skrev han: »Under dessa levitationer erfar jag i allmänhet ingenting speciellt hos min kropp utom vad jag

skulle kunna beskriva som ett överflöd av elektricitet (an electrical fullness) vid fötterna.»

Homes levitationer blev så många och så tillförlitligt intygade att de tillsammans säges utgöra avgörande bevis för fenomenets existens.

Sir William Crookes, den store naturvetenskapsmannen och psykiske forskaren under 1800-talet, skrev om Homes mediumskap: »De fenomen som jag är beredd att intyga, är så extraordinära och strider så fullständigt emot de djupa rotade vetenskapliga övertygelserna — bland andra tyngdlagens orubblighet — att även nu, när jag återkallar i minnet vad jag bevittnade, är det en strid i mitt sinne mellan logiken, som förklarar levitation vara vetenskapligt omöjlig, och medvetandet om att mina fysiska sinnen, både min känsel och min syn — och deras intryck förenades med samtliga de människors intryck som var närvarande — inte är lögnaktiga vittnen när de talar emot de uppfattningar som jag på förhand hade.»

Ett berömt medium från vårt århundrade är 83-åriga Gladys Osborne Leonard. En av de märkliga psykiska krafter som hon visade under 50 års mediumskap, var levitation. En gammal vän till henne, själv medium och erfaren psykisk forskare, Donald A. Nickelson, som delat ett hus med henne vid kusten i Tankerton, Kent, berättade vid ett föredrag i London för en tid sedan att han sett hur hon leviterat ofta under tysta kvällspromenader i närheten av bostaden. Vid närmare 60 års ålder fann hon sina psykiska krafter »återuppladdade» när hon kunde manifesteras dem på detta sätt.

Det har också förekommit att mer än en person leviterat vid ett tillfälle, fastän detta är något mycket sällsynt. Ett fall då tre personer leviterade på samma gång nämnes av dr. Fodor i samband med mediet Ruggieri. Detta fall beskrevs av dr. Nicholas Santangelo i Venosa i ett brev till en läkarkollega, dr. Paul Joire: »När mediet Ruggieri började sväva i luften, höll jag honom hårt i handen, och jag blev själv dragen med sådan kraft att jag nästan miste fotkontakten med golvet, men jag höll fast vid hans armar. Så lyftes jag upp i luften tillsammans med min följeslagare, som befann sig på mediets andra sida. Vi lyftes alla tre upp till en höjd av minst tre meter (yards) över golvet. Jag kände tydligt att jag med mina fötter rörde vid lampan som hängde i taket.»

Den berömda franske 1800-talsforskaren dr. Charles Richet, professor i fysiologi i Paris, upptecknade många fall av »semi-

Kosmos Feriehem

Kosmos Feriehem, Varnhem, »Internationell sommarskola för humanistisk kultur», är en sommar-samlingsplats för sanningssökare. Det är »en idealisk plats för rofylld semester och rekreation, där det ligger på Billingsens västsluttning med storslagen utsikt över Skara-slätten på ena sidan och storskogen med omväxlande promenader på den andra». Feriehemmet bjuder även på sång, musik och lyrik, lekar och dans. En serie föredrag och kurser pågår från mitten av juni till slutet av augusti. Ex.: 12.7. Johan Börtz om vivisektionsfrågan; 13.7. Dagny Arbman om Föreningen Svalornas ularbetsarbete; 14.7. Therese Lindberg om »Steghus — ett livscentrum. Hur ett arbete för utvecklingsstörda barn vuxit fram». 16—23.7. Möte med olika livs-åskådningar och idéer: Therese Lindberg om antroposofisk livssyn; Sigurd Westerlund om Martinus kosmologi; Gunnar Hedfors om J.A.K., en ekonomisk rörelse i Danmark som motarbetar inflation och spekulationsvinster bl. a. genom att driva en bank utan ränta; Olle Wedholm om »Varför tycker vi så olika?». En kurs i biodynamisk odling håller Kjell Arman 27—30.7. Som föredragshållare och lärare medverkar även Martinus (i slutet av augusti), Mogens Møller, Peter Madsen, Marianne Plass m. fl. Skriv efter prospekt och program från Kosmos Feriehem, Varnhem eller ring 0511/600 69.

levitationer». Vid dessa fall leviterades medier upp på bord, medan de satt i en stol och höll seansdeltagarnas händer.

Baron von Schrenk-Notzing, berömd tysk forskare, beskrev på en kongress 1927 ett fall då en ung man leviterade sin kropp 27 gånger genom andningsövningar.

Källa: en artikel av Anne Dooley i Two Worlds. — Anne Dooley är f. ö. en av Psychic News två reportrar; den andre är Roy Stemman.

Ortodoxi är inte bara ortodoxi. Det är också — rättmätiga intressen. Runt omkring det finns organisationer, skolor, kapital, befattningshavare. När ett faktum kommer i dagen som hotar ortodoxin, sätter sig intressena i rörelse. De störtar sig över kätteriet och slår om möjligt ned det. Om de inte kan slå ned det, kan de »förklara» det. Om de inte kan förklara det, kan de bortförklara det. Om de inte kan bortförklara det, söker de begrava det i tysthet.

FÖRNYA ER PRENUMERATION!

De som prenumererat på Sökaren för ett halvår (fem nummer) finner i sitt exemplar av tidningen ett inbetalningskort. Använd detta nu! Dröj inte!

Oidentifierade flygande föremål - ETT GAMMALT FENOMEN

Av Jacques Vallée

Den 24 januari 1878 såg John Martin, en farmare i Texas som bodde några miles söder om Dension, ett mörkt, flygande föremål av en skivas form, som for högt uppe på himlen »med en underbar hastighet», och han använde ordet saucer, »tefat», för att beskriva det. John Martin tycks ha varit en sann pionjär; 70 år senare nämnde en annan man, Kenneth Arnold, »flygande tefat», och denna gång hade ordet kommit för att stanna.

Legender om flygande skivor har förekommit genom alla tider. Uppenbarelser av egendomliga föremål på himlen har i sekler upprört människornas känslor och har ibland förorsakat kriser och panik.

Tschi Pen Lao vid Pekings universitet har upptäckt märkliga teckningar på ett berg i Hunan och på en ö i Tungtingsjön. Dessa granitristningar, som möjligen tillkom 45.000 år före Kristus, visar folk med stor bål samt cylindriska föremål i luften på vilka folk av liknande utseende ses stå. — Även profeten Eskiels syn har ofta kommenterats i böcker som handlar om oidentifierade flygande föremål.

Vi*) har upptecknade mer än 300 UFO-iakttagelser före 1900-talet, och fastän det är svårt att göra dem till föremål för vetenskapliga kommentarer, anser vi det riktigt att de behandlas precis som moderna rapporter med avseende på deras psykologiska och sociologiska aspekter. Många av dessa redogörelser skrevs under 1800-talet, men detta skall inte ge oss anledning tro att UFO-sagan har en »modern» karaktär, ty äldre rapporter visar att många föremål har setts långt tidigare; men de flesta redogörelserna har gått förlorade och kvar finns endast några få anteckningar i en del mycket sällsynta manuskript.

Av iakttagelser före 1800-talet har vi, sedan vi utslutit en stor mängd beskrivningar som är alltför vaga för att kunna tas med i vår översikt, behållit 60 som visar en rätt god överensstämmelse med rapporterna från vår tid. — Amatörforskare i Europa kan lätt finna många fler dokument och rapporter helt enkelt genom att gå till de oräkneliga lokala biblioteken i slott, kyrkor och kloster i England, Frankrike, Holland, Belgien, Tyskland, Polen, Ryssland, Schweiz, Italien, Portugal och Spanien. Vår samling har inte tillkommit genom direkt forskning och representerar därför endast ett litet urval. Vi hoppas att forskare med betydande kunskaper i historia vill mer om-

sorgsfullt undersöka dessa informationskällor.

De borde t. ex. rikta sin uppmärksamhet mot det skepp som år 60 e. Kr. ofta om natten sågs fara över himlen i Skottland. År 763, då kung Domnall MacMur-chada bevistade mässan i Teltown i grevskapet Meath, sågs också skepp på himlen. 919 rapporterades i Ungern släta, sfäriska föremål, lysande som stjärnor, röra sig fram och åter på himlen. Någonstans på havet den 29 eller 30 juli 966 sågs en lysande, vertikal cylinder. — En stor, silverliknande skiva sägs ha kommit nära marken i Japan den 12 augusti 1133.

Efter 1100-talet blir rapporterna mer dokumenterade; religiösa krönikor ger större plats åt lokala händelser, och en större mängd uppteckningar bevaras i klostren. — Den observation som gjordes 1290 i Bylandklostret, Yorkshire, av en stor, långsamt flygande, silverliknande skiva, är klassisk och kan återfinnas i flera böcker. Den 1 november 1461 passerade ett märkligt föremål, som såg ut som ett skepp, över staden Arras i Frankrike. Eld sågs komma ut från det.

Från och med 1800-talet blir rapporterna om föremål på himlen så rikliga och väl intygade att man kan låta de folkliga ryktena vara och studera endast redogörelser i den vetenskapliga pressen. Dessa ger en stor mängd data, och deras pålitlighet är utmärkt. — Från 1800-talets sista 20 år har vi funnit 84 observationer av intresse, av vilka 34 publicerades i detalj i den vetenskapliga pressen. Enbart dessa skulle berättiga en systematisk undersökning. Vittnen med hög vetenskaplig ställning är proportionellt flera vid dessa iakttagelser än vid t. ex. dem som gjordes 1947. De ger mer detaljerade beskrivningar, och genom noggrannheten och klarheten i redogörelserna vet vi att de inte var produkter av masshallucination eller inbillning.

Från åren 1900—1946 är 107 rapporter av oidentifierade flygande föremål som setts i luften, på havet eller på marken, kända för oss. En del av dem kommer från den vetenskapliga pressen. Dessa »gamla» rapporter saknar inte några av de fantastiska karakteristika hos nutidens observationer, fastän de gjordes under helt andra förhållanden. — Efter andra världskriget kommer en period i UFO-historien då vi har en väldig mängd av data. Det verkar orealistiskt att för-

söka skriva en enda bok om dem; en encyklopedi skulle nästan erfordras.

Idén att folk »ser tefat» när de är så disponerade eller vill ha fantastiska upplevelser bestrids av det faktum att tusentals skandinaver såg och rapporterade flygande skivor, flygande cigarrer och även föremål på marken år 1946 och att ingen av dem antog att dessa föremål kunde vara av interplanetariskt ursprung. Vi menar att detta tyder på att tillblivelsen och expansionen av en UFO-våg är ett objektivt fenomen, oberoende av medveten eller omedveten vilja hos vittnena och av deras reaktioner.

*) Med »vi» menar författaren genomgående i artikeln sig själv.

Ovanstående är hämtat från en av de bästa UFO-böckerna, »Anatomy of a Phenomenon» av Jacques Vallée. Författaren har examina i matematik och astronomi i Frankrike och är nu verksam i Amerika. Boken har utgetts av Henry Regnery Company, Chicago. Pris 4.95 dollars.

I en rapport till American Association for the Advancement of Science säger professor Tombaugh, planeten Plutos upptäckare och ledande marsauktoritet, att han funnit »kanaler», dvs oförklarade räta linjer, på sju av de 22 marinerfotografierna. Dessa streck sammanfaller med de streck som han sett under sina teleskopiska studier och med marskartor som gjorts av honom själv och andra astronomer.

»Jag känner astronomer som säger att de inte kan se 'kanaler' på Mars», säger professor Tombaugh, »men jag tycker att de skulle låta undersöka sina ögon».

Professor R. B. Leighton säger på tal om Tombaughs rapport, att han själv aldrig sett en kanal genom teleskop. »Men jag har inte företagit en procent så många observationer som Clyde Tombaugh. Han känner marsytan lika väl som utsidan av sin egen hand.»

Dr. W. Pickering, chef för Jet Propulsion Laboratory, som kontrollerade Mariner IV-operationen för NASA, har medgett att man upptäckt »kanaler» på fotona.

Källa: U.F.O. Investigator, NICAP, Washington.

Att vilja finna sanningen är förtjänstfullt, även om man skulle fara vilse på vägen.

Lichtenberg.

UFO över Nya Guinea 1959

Professor Donald H. Menzel, direktör för observatoriet vid Harvard, säger om de flygande tefaten att han har studerat fall som flygvapnet undersökt, och funnit att alla UFO:n har till förklaring välkända, naturliga fenomen. Det är fråga om ljusreflexer från iskristaller eller skarpt lysande stjärnor, strålkastare riktade mot moln eller högtflygande spindelväv, väderballonger, sumpgas m. m.

Amerikanska flygvapnet uppger dock att 646 fall är oförklarade. De anser emellertid att man även till dessa säkert skulle finna »naturliga förklaringar», om pålitliga data vore tillgängliga.

Enligt Sökarens mening arbetar både Menzel och Air Force (flygvapnet) efter hypotesen att UFO inte är interplanetariska farkoster eller något supernormalt, och de strävar efter att få alla UFO-rapporter att passa till den idén. I många fall har myndigheternas »förklaring» ingenting att göra med de observationer som meddelats. Ett typiskt fall är de iakttagelser som fader Gill och ett antal papuanska infödingar gjorde i Nya Guinea 1959. Det australiska flygvapnet påstår att den undersökning de företagit, har visat att prästen och papuanerna sett antingen en planet eller ett meteorologiskt fenomen. Sökaren har haft en liten artikel om fallet i nr 7, 1965, men vi skall här återkomma till det, då det hör till de mest anmärkningsvärda som har omtalats.

En pastor Gruttwell i Nya Guinea har träffat vittnena och skrivit om det för några år sedan i Flying Saucer Review. Uppgifterna i det följande är hämtade från den artikeln.

Den 26 och 27 juni 1959 såg pastor William B. Gill vid anglikanska missionen, Boianai i sydöstra Papua jämte minst 38 papuanska vittnen ett flygande tefat som svävade över missionsstationen och hade folk ombord som vinkade.

Cruttwell har utfrågat fader Gill ingående och inte kunnat upptäcka några motsägelser i hans berättelse. Han har även träffat de flesta av papuavittnena och har fått några av de mest intelligenta av dem (alla missionslärare) att göra en skiss av vad de såg. Teckningarna som reproduceras härintill, skiljer sig åt i detaljer men överensstämmer i allt väsentligt, vilket är vad man kan vänta, om det är fråga om en verklig upplevelse. Alla teckningarna (och berättelserna) är överens om att maskinen var rund, hade två däck, ben, utsände ljus och att folk uppträdde där. Några nämner upplysta rutor eller gluggar.

Fader Gill omtalar att ett ljus (som en gloria) omgav maskinen. Folket på den var själva upplysta, av reflekterat ljus som det föreföll. En tänkbar förklaring till ljusskenet kan vara att maskinen omgavs av joniserad luft.

Fastän fader Gill och hans folk ropade, svarade gestalterna endast genom att vinka och manövrera tefatet, och varken från dem eller från deras maskin hördes något ljud. De tycktes vara mänskliga till form och proportioner, men några detaljer kunde inte uppfattas, och de sågs endast från brösthöjd.

Helt utan kännedom om fader Gills upplevelse såg den 26 juni en köpman Ernest Evannett cirka två (svenska) mil från Boianai ett föremål liknande ett stjärnskott som kom ner till uppskattningsvis 150 meter från honom. Det var en oval maskin med en rand runtomkring och fyra gluggar under denna. Det svävade i fyra minuter alldeles ovanför honom och var så stort att han endast kunde täcka hälften av det med sin knutna hand på armlängds avstånd. När det gav sig iväg, lät det höra ett ljud som »oomp, oomp, oomp». Det blev klart lysande med grönt ljus och sköt iväg över bergen.

Pastor Cruttwell säger att vid denna tid rapporterades iakttagelser till honom av papuaner nästan varje dag. Nästan alltid sågs föremålen om kvällen, vanligen mellan 7 och 10. Ett par gånger beskrevs de som kupelformade. De var upplysta, i allmänhet av vitt ljus; ibland förekom färgförändringar. Några av föremålen roterade när de flög och en del utsände ljusstrålar.

Cruttwell slutar med några reflexioner: De tycks inte ha några fientliga avsikter, ja vinkningarna till fader Gill antyder vänskap. De har inte gjort illa mot några eller någonting och tycks nu ha gett sig iväg. (1960) Vilka är de? Varifrån kommer de? Varför inriktade de sig på denna efterblivna avkrok av vår planet? Och varför landade de inte? Dessa frågor kan vi ännu inte besvara.

Inte förrän ufologin är en bild av vetenskaplig anda, kan den attrahera vetenskapsmän. Inte förrän den attraherar vetenskapsmän, blir den en vetenskap. Inte förrän den är en vetenskap, kan den ge svar på frågorna om UFO:n. Om ufologin är oförmögen att bli en vetenskap för sig, måste den förmå ortodoxa forskare att undersöka fenomenet.

Richard Hall, acting director, NICAP.

Fig. 1. Föremål som sågs av Stephen Gill Moi den 21 juni, 1959. Blå ljusstråle. Fyra »människor». Två (? dubbla) ben. Teckning: Stephen Gill Moi.

Fig. 2. Föremål som sågs av Stephen Gill Moi klockan 6.45 på eftermiddagen den 26 juni. Ljusstråle. Den 26 juni sågs endast tre gestalter. (Dagen efter, då Stephen inte var med, var det fyra stycken.) Fyra gluggar. Fyra (? dubbla) ben. Teckning: Stephen Gill Moi.

Fig. 3. Föremål som sågs av Ananias Rarata den 26 och 27 juni. Samma föremål och tid som Stephen Gill men åter iakttaget den 27. Teckning: Ananias Rarata.

Fig. 4. Föremål som sågs av Dulcie Freda Guyorobo den 26 och/eller 27 juni. Samma föremål och tid som de andra vittnena. Teckning: Dulcie Guyorobo.

Teckningarna gjordes den 25 januari, sju månader efter upplevelserna. I pastor Cruttwells närvaro och helt oberoende av varandra. Inga försök att påverka vittnena gjordes. Samtliga förklarade att vad de ritat, hade de sett med egna ögon. Reproduktionerna i Flying Saucer Review är oretuscherade och gjorda direkt efter de ursprungliga skisserna. De som återges i Sökaren, har fått konturerna ifyllda.

SHEARGOLD mot BARBANELL

»Eftersom spiritualismen är sann, välkomnar jag alltid meningsutbyten, ty vi har inget att förlora på en ärlig kritik», deklarerar redaktör Barbanell i *Psychic News*. I enlighet därmed har han inbjudit en kritiker, mr. R. K. Sheargold, att nämna några av de värsta av de »intellektuella orimligheter» som spiritualismen enligt denne kritiker är full av.

Sheargold har tillmötesgått Barbanell och skrivit en artikel, och han säger där inledningsvis att de exempel han ger, endast är illustrationer och att de kan mångfaldigas.

Det medium som tidigast blev grundligt undersökt, var mrs. Leonora Piper, som utan tvekan var ett av de främsta i spiritualismens historia. Under flera år kallades hennes kontroll »Phinuit», vilken påstod att han hade varit fransk läkare med praktik i Marseilles. Ändå förstod han uppenbarligen ingen franska, var oförmögen att ge en övertygande redogörelse för sitt liv på jorden, och flitiga efterforskningar som gjordes i Marseilles, kunde inte bekräfta att han levat där.

Senare under mrs. Pipers mediumskap och efter det att den berömda psykiske forskaren Richard Hodgson hade gått ur tiden 1906, kontrollerades mediet av en intelligens som sade sig vara Hodgson. »Hodgson» tillfrågades av en seansdeltagare, en dr. Hall, om han kunde leta rätt på hans brorsdotter (niece) vilkens namn var Bessie Beals. Jo, säkert — fram kom Bessie, som bemödade sig om att ha gemensamma minnen med dr. Hall. Men Hall hade uppfunnit denna avlidna brorsdotter med avsikt att testa »Hodgson». Bessie Beals var hans egen fantasiskapelse.

Ett av de mest kända medierna på 20-talet var mrs. Blanche Cooper, som den berömda forskaren dr. S. G. Soal arbetade med. Hon gav honom mycket goda bevis (evidence) för att hans bror fanns på andra sidan. En gång blev hon emellertid kontrollerad av en intelligens som uppgav namnet Gordon Davis. — Soal och Davis hade varit skolkamrater och hade sista gången träffats på en järnvägsstation under första världskriget. Soal hade sedan hört att Davis blivit dödad under kriget.

»Davis» kom nu fram genom mrs. Cooper, och han erinrade Soal om gemensamma upplevelser de hade haft, vilka Soal lätt mindes. Denna intelligens talade också på ett sätt som mycket påminde om Gordon Davis. Några år därefter fick emellertid Soal av en händelse reda på att Gordon Davis fortfarande var i livet. Han

besökte sin gamle vän och kontrollerade vad han hade gjort vid tiden för den seans med mrs. Cooper, där han manifesterat sig. Davis hade samtalat med en kund på sitt fastighetsmäklarkontor!

Om man ser på de fysiska fenomenen, är mönstret likadant. Eusapia Palladino, berömt fysiskt medium under 1800-talets sista år, gav en serie seanser 1893, vilka bevisades av flera av den tidens mest framstående forskare, såsom Myers och Sir Oliver Lodge, vilka var mycket imponerade av vad de fick vara med om. Men när Eusapia kom till Cambridge omkring ett år senare, var det fullt tydligt att hon tog sin tillflykt till bedrägerier. Med andra fysiska medier har det varit likadant: en blandning av äkta fenomen och bedrägerier.

Även i sådana fall där det inte synes vara fråga om bedrägeri, har egendomliga saker kunnat hända. Mr. Sheargold var närvarande vid en av mrs. Helen Duncans sista seanser i London. »Jag kan säga att jag har läst åtminstone något av vad de mest kända författarna inom det psykiska området har skrivit. Albert, mrs. Duncans kontroll, sa så att en av dessa författare önskade visa sig för mig. Men den andeform som materialiserade sig, nämnde som sitt namn en av de få författare i psykiska ämnen som jag då inte hade läst.»

Om vi ser på andefotografiernas historia, finner vi ett liknande mönster.

Tiden har kommit, skriver mr. Sheargold till sist, då det ofrånkomliga faktum att dessa intellektuella orimligheter existerar, bör ärligt mötas i sanningens intresse.

*

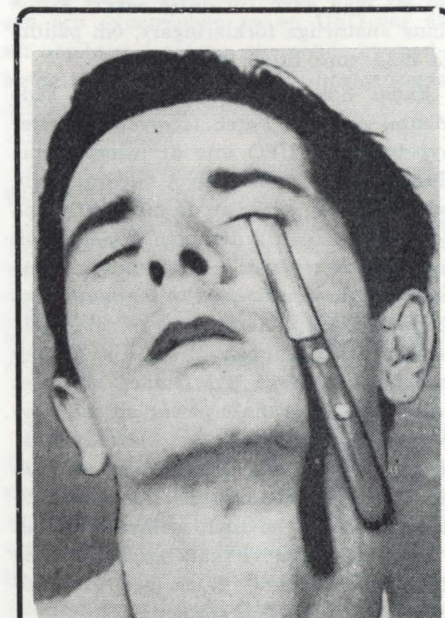
Psychic News redaktör Maurice Barbanell, själv medium, säger i sitt genmäle till Sheargold, att denne gjort honom bevisken. Han tycker inte att de av Sheargold nämnda fallen är så mycket att komma med för en kritiker. Han anser inte att det är något vidare argument emot spiritualismen att »Phinuit» inte kunde tala franska och inte visa att han levat på jorden.

Beträffade den uppdiktade brorsdottern menar Barbanell att fallet ingenting bevisar och att det inte är rätt tillvägagångssätt att gå till en seans med avsikt att bedraga. Har man det syftet, får man inte bli förvånad om man blir bedragen, säger han. Om fallet Gordon Davis invänder han gentemot Sheargold att det inte är en »intellektuell orimlighet» utan ett psykiskt problem. »Det är inte första gången en person kommer igenom, som

ännu lever på jorden. Men när allt kommer omkring vet vi så litet om andekommunikationernas mekanism att det vore dumt att dogmatisera.»

Bedrägerier på seanser... Ja, medger Barbanell, men oegentligheter förekommer ju även i andra sammanhang än seanser. Det finns folk av alla kategorier — även psykiska forskare — som är både ärliga och oärliga.

Hur som helst, säger Barbanell till sist, har alla de nämnda medierna tillhandahållit järnhårda bevis för fortlevnad, vad som än i övrigt kan sägas om dem.

En osteriliserad kökskniv har förts in i ögat på en patient under en av andehelaren José Arigos operationer. Patienten erfar, som fotot visar, ingen smärta. William H. Belk bevitnade denna operation och säger: »Jag kände mig illamående men fortsatte att titta. Dr. Puharich gick fram och satte sitt finger på ögat för att verifiera knivens läge. Jag var rädd för att ögongloben skulle ramla ut, helt bortsett från risken för infektion.» Arigo lät kniven sitta kvar djupt in under ögonlocket och sa till patienten att öppna ögonen. Detta tycktes vara omöjligt, men den unge mannen öppnade ögonen. Då tog Arigo bort kniven, på vilken fanns blod och var. Arigo föreskrev sedan medicin för ögat och sa att mannen var botad.

Den unge mannen intygade efteråt att operationen skedde helt utan smärta, trots att han var vid fullt medvetande.

För att kunna reproduceras här har ovanstående bild, liksom de fyra på sid. 12, fått en del konturer förstärkta.

OM EXISTENSEN. RUMSBEGREPPET

Astronomer har funnit bekräftelser på att universum utvidgar sig. Avlägsna världar tycks rusa bort från oss med ständigt ökande hastighet. Man frågar med bävan: Hur stort kan universum bli? Kan det bli oändligt stort?

Eller är världsalltet i sig självt ändlöst — så att det inte finns något slut någonstans?

De flesta som ställt sig frågan om oändligheten i rummet, har väl fattat det så att logiken tillåter ett av alternativen *oändligt* och *ändligt*. Och eftersom det har synts mer tilltalande för förståndet att föreställa sig en oändlighet än ett slut — ty vad skulle kunna finnas bortom »slutet»: ett tomrum? — har man i allmänhet valt att se universum som ändlöst.

Men kan tanken göra sig en bild av ett oändligt världsallt? Och om den inte kan det, är då inte ett gränslöst universum en orimlighet? Vi kan inte ha en föreställning om en fyrkantig cirkel eller om att tre är mer än åtta, ty det innebure en motsägelse, det vore i strid mot våra begrepp. Men ligger det inte även i begreppet »oändligt världsallt» en orimlighet, en motsägelse — av samma typ som »ett oändligt klot»? Eftersom ett klot är en kropp, måste det ha en form, en yta; denna yta måste vara belägen någonstans, ty annars skulle den inte existera. Men i och med att den har en belägenhet, är klotet inte oändligt utan av en bestämd storlek, vilken kan anges med ett tal, och det kan tänkas ett större klot. — Och är det inte på samma sätt med universum? Eftersom universum existerar, måste det ha någon struktur, det ligger i själva begreppet »materiell existens»; det måste ha något slag av form som anger var det finns och att det finns. Men formen innebär en begränsning, ett avslutat helt. I någontings materiella existens ligger en idé om begränsning. Ett existerande universum med materiella solar och planeter i oändligt antal eller en rymd med oändligt avstånd mellan i den existerande delar — innebär inte den tanken en motsägelse, en orimlighet? Allt som finns, måste ju kunna anges, beräknas (av något tänkt, alltomfattande intellekt). Det som är oändligt till sitt antal eller sin storlek, kan, det ligger i oändlighetsbegreppets inne-

börd, inte beräknas, kan inte göras till föremål för fullständig iakttagelse, eftersom inget intellekt — inte ens ett gudomligt — skulle kunna avsluta beräkningen, då inget slut finns. — Det som inte kan anges, kan inte äga existens. Oändlig dimension är ingen dimension. Det är endast ett feltaktigt sätt att »ställa tankarna».

Vår realitetskänsla reagerar mot oändlighetstanken, när den tillämpas på en existerande materiell eller materiellt betingad verklighet.

Gör ett tankeexperiment. Föreställ er att er fysiska organism erhållit odödlighetens egenskap och att ni beslutat er för att utforska universums hemligheter: Ni startar en resa mot oändligheten. Ni färdas »nästan oändligt» snabbt och efter en »rät linje» i bestämd riktning — detta möter ur vår idé synpunkt inget hinder trots förekommande teorier om det krökta universum och ljusets hastighet som den högsta möjliga — men hur snabbt och hur länge ni än färdas, kommer ni aldrig någonsin till ett slut. Hur många vintertor eller materielpartiklar ni än rusar förbi i en sekund, skall ni ändå aldrig någonsin nå dit, där ingenting mer finns. Och om alla jordens, ja »hela universums» levande varelser gjorde liknande resor, alla i olika riktningar, skulle ingen någonsin nå en ände — antingen skulle solar, stoftmoln eller annat finnas, eller den resande skulle i tomrummet alltmer fjärra sig från det sista han förnam utanför sig själv och sin farkost, så att han skulle komma längre och längre bort från det sista stoftgrandet — i evighet. .

Men denna resa mot oändligheten är orimlig! Ni kan inte föreställa er den. Orsaken därtill är att ett materiellt existerande något, exempelvis världsalltet, kan fattas endast som med en form.

Det kan inte vara så att universum består av ting i oändligt antal eller en rymd (eter) av oändlig utsträckning! — Men om ni under er resa kommer dit där universum tar slut, vad finns då utanför? Ett tomrum? En avgrund, där ni med ett förtvivlans skri kan stöta ner? Ett tomrum är ändå något; det är ett rum som är tomt, och någonting skulle kunna befinna sig där, t. ex. en raket som man skjuter ut. Tomrummet måste då

utgöra en del av universum — och den yttersta gränsen får förflyttas längre ut — och vad finns då bortom alltsammans, där det begränsade universum verkligen tar slut? — Eller finns en »vägg» vid universums gräns? Vad finns då på andra sidan den?

Rummet kan inte vara oändligt. Det kan inte heller vara ändligt.

I någon bemärkelse är dock rummet oändligt. Ty hur stort universum än är, hur många solsystem, vintertor och nebulosor det än omfattar, kan man alltid tänka sig att det kan uppstå flera. — Ja, det oändliga är möjligheterna! Det i ett nu existerande universum måste vara av en bestämd omfattning — motsatsen är orimlig — men det kan alltid byggas ut ytterligare eller förminskas.

Tankesvärigheterna i samband med rummets utsträckning kommer vi ifrån endast om vi antar att rummet är av immateriell, dvs. andlig, natur.

Det gränslösa är möjligheterna, och de finns inte i ett materiellt universum (så som vi vanligen fattar det materiella) eller i en materiell eller materiellt betingad eter, utan i ett tankerum, »fantasirum», andligt rum.

En analys av oändlighetsbegreppet, tillämpat på universums rumsutsträckning, ger slutsatsen att *varrat* (det som är) är andligt; rummet är det rum som finns för andliga skapelser — och att detta utrymme är oändligt, inser vi lätt, ty vi kan tänka oss hur mycket som helst.

Samtidigt som universum har ett innehåll av bestämd omfattning, existerar det oändliga som möjligheten att göra det större; i någon annan bemärkelse existerar det inte.

Att hänvisa till den oändliga talserien för att stödja idén om en ändlös utsträckning, vore ett misstag, ty matematiken är andlig till sin natur. Talserien, som finns i *medvetandet*, i ande, synes utan slut, eftersom den alltid kan byggas ut än mer, och den anger det tänkbaras (det andliga skapandets) oändlighet.

Den så kallade materien existerar som bilder i ande.

Universum är i själva verket ett levande, oändligt intelligent väsen. Man kan kalla det Gud.

KOMMER HOMEOPATIN ATT OMVÄRDERAS?

Det finns väl få så seiga tvistefrågor inom medicinen, som spörsmålet om vilken ställning man skall inta till homeopatin. Somliga har ingenting till övers för den annat än gläpord.

Den officiella, klassiska medicinen, eller *allopatin* som homeopatins grundläggare kallade den, erkänner ju inte alls de homeopatiska behandlingsmetoderna. Antingen avvisas de öppet, eller också låtsas man som om de överhuvudtaget inte existerade. De ivrigaste kritikererna yrkar ofta nog på att homeopatisk praktik helt borde förbjudas.

Men livet går sin gilla gång, och vetenskapliga tvister låter sig som bekant inte lösas med officiella förbud och hinder. Det är ju ett faktum att tusentals patienter som söker bot anlitar homeopaternas tjänster. Och detta officiella erkännande från många och ibland inflytelserika patienter har verksamt bidragit till homeopatins utveckling. Så uppstod och utvecklade sig den homeopatiska behandlingsmetoden från år till år och rotade sig fast.

Intressant är att ta del av hur problemet ligger till i Sovjetunionen, där läkarvetenskapen som bekant under de senaste åren gjort enorma framsteg. Vid sidan om alla de många sjukhus och kliniker, som drivs i det allmännas regi, praktiserar även homeopatläkare fullt legalt. Men homeopatpraktik får — väl att märka — inte bedrivas utan medicinsk högskoleutbildning. Homeopatiska sjukhus och apotek driver sin verksamhet lagligt. Och homeopatiska behandlingsmetoder åtnjuter obestriddligen ett visst anseende bland många människor.

Fram till senare år har homeopatin och den s. k. *allopatin* betraktats som motstridiga begrepp. Behandlingsmetoderna de rekommenderade ansågs överhuvudtaget inte kunna rymmas inom ett enhetligt medicinskt system. Därav kom sig den utvecklade antagonismen mellan de båda riktningarna, utfallen mot homeopatins representanter, oviljan att gå till botten med spörsmålet och begagna sig av erfarenheter och iakttagelser som homeopaterna gjort. Kort sagt, ge homeopatin och dess rön en nykter och objektiv värdering.

Inom sovjetmedicinen har ett betydande intresse ägnats åt homeopatins problem. Hälsovårdsmyndigheterna anförtrorde för flera år sedan en rad framstående professorer, representanter för de mest skilda områden av medicinen, att pröva effekten av de läkemetoder som homeopaterna använder.

Det är ännu för tidigt att dra några definitiva slutsatser av de vunna rönen. Ännu är de offentliggjorda observationsresultaten och upplysningarna om företagna experiment alltför knapphändiga.

Men trots detta finns det anledning konstatera, att många av argumenten som homeopatins bittra motståndare för till torgs skjuter över målet. De står sig inte vid prövning. Den världsberömda läkaren professor V. Arutionov anser för sin del, att man inte bör ställa homeopati och "allopati" i motsatsställning till varandra. Man bör inte ställa frågan: antingen det ena eller det andra. Det är riktigare att ställa saken så här: *i kampen mot sjukdomarna finns det bara en medicin, och det är den som läker och botar.* Och det är läkarnas plikt att förena sina krafter för att besegra den gemensamma fienden.

Man kan därför säga, att inom medicinen finns en homeopatisk riktning. Den omfattar självfallet inte alla sidor av medicinsk praxis, och den uttömmar långtifrån alla terapeutiska och profylaktiska möjligheter inom modern medicin. Homeopaten står exempelvis maktlös där organiska sjukdomar konstaterats, sjukdomar som kräver kirurgiska ingrepp.

Utmärkande för homeopatin är som bekant dess originella läkemetoder, som praktiserats och accepterats under snart halvtannat sekel. Vad är då homeopatins kärna, dess utmärkande drag?

Den officiella medicinen, eller *allopatin*, för att nu åter tala med homeopaternas termer, utgår ifrån att sjukdomar bör botas enligt den "antitetiska" metoden. Det vill med andra ord säga, att en patient med förhöjd temperatur ordineras feberstillande medel, vid blodbrist — blodalstrande medel, lugnande medel vid nervositet, sömnmedel vid dålig sömn etc.

Homeopatins grundläggare var den tyske läkaren Samuel Hahnemann (1755—1843), vars huvudverk "*Organon der rationellen Heilkunde*" utkom 1810. Han hävdade satsen, att en sjukdom skall läkas med små mängder läkemedel, av samma sort som det vilket hos en frisk ger upphov till samma symptom som den sjuke företer (ordet *homeopati* kommer av grek. *homoios*, lika, och *pathos*, lidande). Hahnemann experimenterade med sig själv och sina vänner, för att studera olika läkemedels verkningar. Han studerade förändringarna som försiggår i en frisk organism efter intagandet av medicin tillagad av olika slags växter. Det visade sig, att medlen framkallade tillstånd som mycket liknar sjukdomarna mot vilka de är avsedda att användas. Likhetsprincipen är med andra ord homeopatins hörnsten.

Men kan man då påstå, att principen skulle strida mot den klassiska medicinen? Nej, självfallet inte. Principens ändamålsenlighet har sedan urminnes tider beaktats av läkarna, inte minst av Hippokrates, läkekunstens fader, som han kallats. Även våra dagars medicinska vetenskapsmän tyr sig till den principen. Som bevis behöver bara nämnas metoden att förebygga tarminfektioner med hjälp av s. k. tablettvaccination, hemoterapi, Pasteurs vaccin mot rabies etc.

En annan av Hahnemanns huvudprinciper var, att medikamenterna skall ordineras i små doser. Ett eko därav finner vi i modern medicin, och bl. a. den ryske fysiologen Ivan Pavlov hävdade att allt efter typen av nervsystem kan man reducera bromdoserna ned till en enda hundradel.

Man har i det avseendet gjort en rad intressanta experiment med djur och fått fram ovederläggliga bevis för att djur som vid neuroser inte reagerar för ordinära bromsalt-doser däremot märkbart påverkas om doseringen minskas ned till något hundradels milligram.

De mycket verksamma s. k. fyto-siderna, som man inom forskningen under senare år ägnat så stor uppmärksamhet, är i själva verket ingenting annat än ytterst små partiklar av exempelvis lök, häggblad

o. dyl., vilka "avdunstar" i luften. På samma sätt förhåller det sig med läkemedlens verkningar, hävdar homeopaten: ju mindre dosis, desto större effekt. Och för att få fram denna effektiva minimidos späds medicinen ut kraftigt. En enda droppe av blandningen löses upp i hundra droppar sprit och en droppe av blandningen upplöses i sin tur i hundra droppar vätska etc.

Men all framgångsrik behandling kräver, säger homeopaten, att man beaktar grundsatsen: "*Det finns inga sjukdomar, det finns bara sjuka.*" Och i det avseendet avviker de i själva verket inte från "allopater-na", så som de ofta föreställer sig. Man bör nog understryka homeopatins principiella likhet med vår tids klassiska medicin, som hävdar den humanistiska principen: "*Läkaren skall inte bota sjukdomen, utan den sjuke.*"

Positivt hos homeopatin är vidare principen: "*att man skall hjälpa med naturens läkande krafter, och utveckla organismens förmåga till självförsvar mot sjukdomar.*" Det behöver naturligtvis inte närmare ordas om att Hahnemanns lära, som såg dagen för 150 år sedan, på våra

dagars kunskapsnivå bara kan erkännas empiriskt. Många av Hahnemanns ståndpunkter är naiva och bygger på felaktiga idealistiska uppfattningar. De måste värderas kritiskt i ljuset av nya vetenskapliga upptäckter och de rika erfarenheter som inte minst den homeopatiska behandlingsmetoden samlat under ett och ett halvt sekel.

Den moderna vetenskapen om skyddet av människans hälsa får inte så sällan impulser och stoff från allmogens gamla medicinska kunskapskällor, vilka som regel bara bygger på erfarenheter. Så mycket mindre har då den officiella medicinens företrädare anledning att med förutfattade meningar ironisera över och ringakta homeopatin, eller vad som är ännu värre, bara hysa förakt för den. Det är visserligen sant, att i vårt land avslöjades 1951 omfattande bedrägerier med homeopatiska läkemedel men homeopati är ett och samvetslösa individer ett annat — man får inte glömma bort att skilja mellan sak och person.

De homeopatiska läkare, som praktiserar i Sovjetunionen, har alla fått sin grundutbildning vid de all-

måna medicinska högskolorna, och de är personer med gedigna kunskaper, rik erfarenhet och i stånd att tänka kliniskt. Som regel förstår de mycket väl att sovra ut homeopatins "rationella kärna" och med framgång använda den i sin praktik.

En rad läkemedel med vidsträckt användning inom homeopatin användes ju också inom den officiella medicinen. Och de homeopatiska särdragen består närmast i metoden att bereda invecklade läkemedel, samt ordinerings- och användningsmetoderna.

Måhända kan man inte utan vidare bortse från tanken att homeopatin efter hand skall komma att utveckla sig till en riktning inom den moderna medicinen, och sålunda ge sitt bidrag till den ädla uppgiften att skydda människornas liv och hälsa.

(Från tidningen Doktor)

EN GOD GÄRNING

Det gör så gott i mina ögon när du ler mot mig.

Det blir mjukt för min själ att vara, det blir vackert för den då.

Svante

HELAD TROTS LÄKARNAS DOM

Bilderna visar mrs. Winnie Tidbury från Princes Risborough, Bucks, England, som efter tre år i rullstol och misslyckade försök att ta sig fram på kryckor, botades efter en serie behandlingar av en andehelare, Len Alger. Läkarna hade förklarat henne obotlig: "Ni måste lära er att leva med det."

Till SÖKAREN skriver mrs. Tidbury att hennes tro under årtal av lidande hade blivit mycket bräcklig men att hon nu sprudlar av hälsa och energi på ett sätt som aldrig någonsin förut.

KAN MAN VARA KRISTEN?

KRITIK och GENMÅLE

A.

Kristendomen förekommer i en stor mängd varianter, vilka skiljer sig från varandra både i fråga om centrala och perifera idéer. Om vem Jesus var, är meningarna olika. En del uppfattar honom som Gud som steg ned till jorden, andra ser honom som Guds son i verklig eller symbolisk betydelse; men för somliga kristna är han främst en stor religiös och etisk lärare. Om Jesu undervisning, så som vi finner den i NT, säger en del kristna att den är fullkomlig, utan fel och brister; andra tror att Jesus anpassade sin lära efter sin tids begrepp och medvetet gav en ofullständig eller symbolisk bild av den enda sanningen, vilken människorna inte kunde fatta; åter andra antar att Jesus var ett barn av sin tid och i flera stycken misstog sig, t. ex. i fråga om sin snara tillkommelse, som han förutspådde, men att han trots det i någon mening var Guds son. Om bibeln tror en del kristna att varje ord däri är sant som det står skrivet, medan andra anser att bibeln är sann i den mån den är rätt översatt; åter andra ser bibeln som en bok som kommit till på naturligt sätt och innehåller brister och felaktigheter liksom andra skrifter, fastän den beskriver Guds verkan i världen. Somliga kristna anser att endast NT är Guds ord, andra att blott evangelierna har gudomligt ursprung. Om helvetet tror åtskilliga kristna att det är en fasans hemvist med eviga kval för de ogudaktiga, andra tror på tidsbestämda kval, åter andra tror att de syndiga blir utplånade men inte på annat vis straffade; många kristna grupper tror att deras medlemmar ej kommer till helvetet men att många andra, eller alla andra, gör det. Om vad helvetet är, är meningarna olika. För en del är det ett brinnande inferno, för andra ett osalighetstillstånd av obestämt slag, för åter andra en tomhet bara. För många existerar det inte alls. Om himmelen är meningarna också olika, liksom beträffande vilka som kommer dit. Guds egenskaper fattas också på olika sätt. Hans partitaganden syns olika för olika grupper. För tyskar-

na har han varit tyskarnas Gud, i Frankrike fransmännens etc. Skillnaderna mellan kristna och kristna finns sekterna emellan, men de förekommer även inom en och samma kyrka, t. ex. vår svenska statskyrka. Kombinationerna av de olika lärosatserna är många.

Kristendom är ett sammanfattningsnamn för en mängd skilda religiösa grupperingar, för vilka det finns en gemensam utgångspunkt, NT:s kristusgestalt.

Vem är denne Kristus? Eller rättare: vad avser man med namnet Kristus? Ja, det är olika. Och det är viktigt att hålla begreppen klara. Vi får principiellt skilja mellan verklighetens, sinnevärldens, Jesus, om vilken vi ingenting bestämt vet, evangeliernas Kristus om vilken vi inte vet i vad mån han överensstämmer med verklighetens Jesus, samt slutligen den enskildes egen Kristusbild, som varierar från person till person.

Kristendomens grundval är den litterära figuren Jesus i det samlingsverk, bibeln, som innehåller judarnas gamla heliga skrifter jämte berättelser och brev om Kristus och den kristna tron.

Bland de påståenden om verkligheten som görs inom de olika kristna grupperna, finner vi en del som kan sägas vara allmänt förekommande, t. ex. "Gud är allsmäktig och allgod". Hur dessa båda egenskaper, som synes oförenliga, skall kunna förenas i Guds väsen, ger kristendomen inget bestämt svar på. Bibeln lämnar inga upplysningar om det, teologerna undviker frågan eller kommer med svävande förklaringar, medan kristendomens kritiker hävdar att om Gud är allsmäktig, kan han inte vara allgod, så som världen ser ut, och om han är allgod, kan han omöjligen vara allsmäktig.

Ett annat kristet påstående är att människan lever en gång på jorden och därefter dömes till lyckalighet eller fördömdelse. Hur kan den föreställningen förenas med tron på en rättvis Gud? Hur går det med dem som dör som små barn, och med dem som levat innan Jesus föddes? Bibeln ger inget svar, och de kristna teologerna har olika meningar. Någ-

ra anser att små, odöpta barn blir fördömda men att de som är döpta i den rätta tron, blir frälsta. Många undviker frågan eller erkänner sin ovetenhet. "Guds mening är fördold för människan", säger en del. "Guds vägar är outrannsakliga", heter det också. Men vi rekommenderas att tro på någonting som ingen begriper.

En huvudtes hos Hedenius är att man inte skall tro på något som det inte finns vettiga skäl att tro på. Det är inte vettigt att tro på det uppenbart orimliga, ogrundade eller dunkla.

Kristendomen uppkom under en tid då världsbilden var en annan än vår. På Jesu tid var jorden platt, solen och stjärnorna rörde sig kring jorden, som var universums mitt. Denna världsuppfattning var felaktig. — Människan sågs som skapad direkt av Guds ande. Men människan har uppstått efter en tillblivelseprocess, där utvecklingen gått från lågt stående livsformer, över djur och halvmänniskor till våra dagars människa. Vår tids och vår planets människa är en liten del av en i tiden och rummet oändlig skapelse. Allting annat som övertagits från den tidens okunniga människor, har korrigerats och förbättrats — blott religionen har låsts fast i sin antika form. Varför? Jo, emedan kristendomen har angetts vara en uppenbarelsereligion, vars gud, Kristus, var den personifierade fullkomligheten.

För otaliga bildade nutidsmänniskor är kristendomen en anakronism i vår tid, och den hör hemma i forntiden, då människorna visste mindre om sig själva och världen än vi gör i dag. Kristendomen framstår för det upplysta sinnet som en naiv världstolkning utan stöd i vetenskap eller förnuft.

Hur mycket är inte frånstötande i kristendomen. Läran om bönen t. ex., enligt vilken Gud som svar på troendes böner förutsättes utdela belöningar för bönen utan att kunna handla på eget initiativ. Frånstötande är också försoningsläran, som förekommer inom många kristna varianter. Den lär härstamma från den medeltida teologen Anselm av Canterbury och innebär att Gud vred-

gades på människorna för deras synder och ville förgöra dem. Men hans enfödde son åtog sig frivilligt att nedstiga som människa till jorden och ta på sig människornas synder, ehuru han var helt oskyldig till dem. Genom sin sons offerdöd försonade sig Gud med den mänsklighet han skapat och lät den fortsätta att finnas till. — Uppenbart är väl att människorna här tillverkat en Gud efter sitt eget beläte, utrustat honom med typiska mänskliga egenskaper, såsom vrede, faderskap.

Bland de bräckliga, grundläggande kristna påståendena finner vi idén att N.T. är skrivet i gudomlig inspiration så att Gud talat direkt till människorna genom dessa skrifter. Stöd för det oerhörda påståendet finner man varken hos förnufvet, vetenskapen eller NT:s skrifter själva. Det är ett påhitt av teologer. För stora grupper kristna gäller hela bibeln som Guds ord, även t. ex. Pauli brev. Ja, Paulus har kommit att i lika hög grad som Jesus bli andlig fader till kristendomen. Många är pauliner mer än kristna.

Människors föreställningar om frälsning för egen del — är de inte egocentricitet av högsta grad? Vem kunde ha rätt att kalla sig själv frälst? Finns det en gudomlig frälsning, är det ju Gud som avgör saken, och ingen människa kan känna Guds beslut.

Det är ett märkligt psykologiskt fenomen att primitiva former av kristendom har så stor utbredning — som om människorna saknade förmåga till eftertanke.

B.

Det enda rimliga som kan svaras på förståndskritiken mot kristendomen, är att kristen tro väsentligen innebär en visshet (eller en förhoppning) om en förnuftig och meningsfull världsbildning och en god Gud. Dogmerna får karaktären av personliga symboler, tolkningar och visioner som människor i sin begränsning och okunnighet har kallat sanningen. Det finns någonting som de troende har gemensamt och som är kärnan i deras tro. Det är inte tron på Jesu gudomlighet, försoningsläran, jungfrufödelsen, den bibliska inspirationsläran, Jesu snara återkomst och den slutliga domen, ja inte ens underverken och uppståndelsen. Allt detta är endast utbyggnader från den gemensamma grundupplevelsen. Denna upplevelse är det svårt att ge ett namn, men den har sin rot i envars

upplevelse av sitt eget jag, hans förnimmelse av sitt eget väsen och dess karaktär. I varje människa finns en positiv och en negativ pol, tendenser till gott och ont, till ljus och mörker. Det goda uppfattas som "det sanna", som det verkligt verkliga. Liksom man känner denna värdering inom sig, känner man att den också finns hos Gud och att Gud därför är god. Den gemensamma upplevelsen är att Gud är en god ande.

Men att Gud är god, har uppfattats på olika sätt. En del har sett domen till gehenna för de syndiga som en oundviklig följd av Guds godhet och rättvisa. Andra har tyckt att eftersom Gud är god, kan han omöjligen döma någon till pina. En del anser att på grund av sin godhet kan Gud inte tolerera ondska utan förgör de onda. Andra tänker sig att Gud ger alla evigt liv i lycka — eftersom han är god.

Enhet inom kristendomen — och förenande av alla religioner — kan ske genom att utbyggnaderna från den gemensamma grundupplevelsen rensas bort (i vissa fall) eller reduceras till högst privata andliga möblemang, så att de olika religiösa grupperingarna underordnar sig en gemensam högsta vision.

Men finns det då tillräckliga skäl för att tro på Den Gode Guden? Många människor finner skäl därtill, en del genom mystisk inlevelse, andra genom förståndsanalyser, åter andra genom iakttagelse av naturen. Ja, se på healingfenomenet, de psykiska operationerna, upplevelser på dödsbädden m. m.! Ger inte dessa naturfenomen en antydning om en glädje och fullkomlighet bortom allt jordiskt!

EN FABEL FÖR BARN

Karlssons gumma kommer till himmelen och får jubla på de himmelska ängderna tillsammans med de andra saliga. Men stackars Karlsson höll inte riktigt måttet, han blir »osalig». Men det kvittar Karlssons gumma, hon jublar ändå i sin himmel... Och Karlsson i sitt helvete tänker att Gud är allt rättvis han, ty jag hade ju kunnat bli frälst om jag velat; det är lagom åt mig att jag får vara osalig i evighet...

EN MÖTESSYN

...och predikanten sträcker ut ett pekfinger mot församlingen och frågar med olycksbådande röst: »Var skall du tillbringa evigheten?»

En berömd vetenskapsman har berättat: »En gång var jag allvarligt sjuk, nästan i koma. Alla trodde att jag led fruktansvärt, men i själva verket erfor jag någonting ytterst angenämt. Jag tycktes flyta ovanför min kropp, högt över alltsammans.»

Denne vetenskapsman hade på sin dödsbädd en del visioner, vilka beskrivits av hans sjuksköterska. »Han dog så fridfullt, somnade bara in, och han ville gå bort. Under de sista två dagarna var han i något avlägset land. Han såg underbara och vackra ting, det är jag säker på. Han log ofta och var lycklig. Sista gången vi satt på terrassen, berättade han för mig om en underbar dröm han haft. Han sa: 'Nu vet jag sanningen, men det är ännu en liten bit som fattas. När jag vet den, kommer jag också att vara död.' I drömmen hade han sett ett stort, runt stenblock. Vid foten av stenen fanns dessa ord ingraverade: »Och detta skall vara dig ett tecken på Helhet och Enhet.»

Vetenskapsmannen var den schweiziske psykologen Carl Jung, som dog den 10 maj 1961.

*

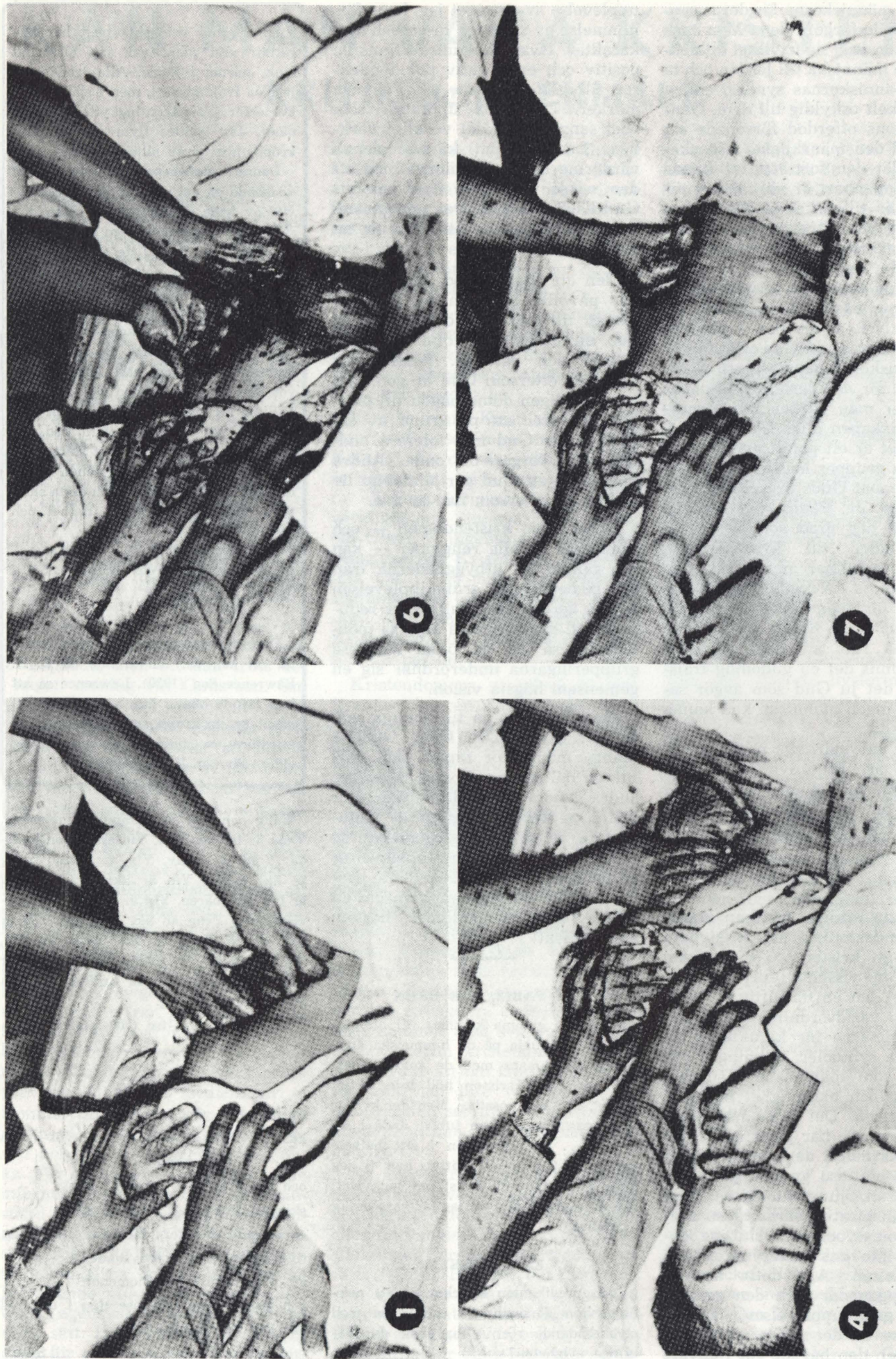
Författaren Aldous Huxley har berättat att han var närvarande då D. H. Lawrence dog (1930). Lawrence sa att han kunde känna hur han höll på att gå ut ur sin kropp, som om han stod i ett hörn av rummet och såg på sig själv, där han låg i sängen.

Yang och Yin är varandras motsatser. Yang är likt en man, Yin är likt en kvinna; Yang är aktiv, Yin är i vila; Yang är likt dagen, Yin är likt natten; Yang är likt sommaren, Yin är likt lövens nedvissnande. Yang är likt födelsen, Yin är likt att dö, Yang är inte bättre än Yin, inte heller är Yin bättre än Yang; de är båda goda. I dess båda krafter har alla andra sitt ursprung.

Lao-tse (500-talet f. Kr.)

HISTORIA

En historisk gång, sägs det, kastade en man ifrån sig sitt eget hjärta till hopen, och den fylldes av vörndnad först, skockad kring det, grät vid det — började därefter, där hans hjärta låg, rött, pulserande, självlysande, att protestera mot fenomenet och jagade den hjärtlöse upp i ett träd där han dog långfredagen.

Bilderna är tagna under en av de psykiska operationer som den spiritualistiske helaren Tony Agpaoa utför i sitt hem i Cubao utanför Queson City på Filippinerna. Sökaren nr 6 och 8, 1965! Patienten är en 42-årig kvinna med livmodersvulst. Denna operation som endast tog några få minuter, utfördes med händerna utan hjälp av kirurgiska instrument och medan patienten var vid fullt medvetande och inte kände någon smärta. — Sedan helaren dragit en hand över kvinnans buk, öppnas denna (fig. 1) och blottar de inre organen (fig. 4). Det blir mycket blod (fig. 6), och slutligen avlägsnar helaren vulsten (fig. 7). Bilderna är från *Psychic News*, London.

ETT ÄVENTYR VID PETIT TRIANON

Av ALFRED SVANQVIST

(Forts. fr. föreg. nr.)

Ett dystert januariväder rådde. Två män höll på att fylla en arbetsvagn med torra grenar, kvistar och annat skräp, som låg på marken. Deras klädsel väckte hennes uppmärksamhet. Den liknade inte nutida arbetares.

Miss Jourdain ämnade gå fram till arbetarna och fråga om vägen. Men sedan hon för ett par sekunder vänt blicken åt annat håll, var de försvunna med häst, vagn och allt! När hon gick närmare kunde hon inte se ett spår av de grenar och kvistar som männen lastat på vagnen.

På vägen till *Belvédère* gick miss Jourdain genom en stor och villsam park. Massor av stigar korsade varandra. Hon tyckte dessa var fulla av människor, men hon såg inte en enda. Hon hörde även svag musik, lätt folkmusik, sådan som brukar förekomma på festtillställningar. Hon tyckte sig snudda vid osynliga människor — alldeles som föregående år. En trädgårdsmästare, vilken åtminstone var så pass fysisk att han var synlig, frågade hon om vägen till "drottningens grotta". Mannen följde henne ett stycke på väg, och vände sedan tillbaka i det han gav upplysningen att grottan fanns alldeles i närheten.

Det fanns nu ingen grotta, där trädgårdsmästaren sagt den skulle finnas. Emellertid visade en senare undersökning att den fanns där på Marie-Antoinettes tid. (Den grotta som miss Jourdain hade i tankarna, var en annan än den som under revolutionstiden företrädesvis kallades drottningens.)

Om trädgårdsmästaren var en fysisk person och anställd vid Petit Trianon år 1902, varför förde han då miss Jourdain till en plats där det fanns en igenfylld grotta?

Miss Jourdain försökte under eftermiddagen ta reda på om musik av något slag förekommit i parken vid Trianon tidigare under dagen. Svaret blev nekande, men det hade spelats där dagen förut.

Miss Moberly och miss Jourdain gjorde senare tillsammans ett nytt besök till Trianon, och de fann då allt där förändrat. Den stora parkskogen var t. ex. borta. Och de fann

att ingen av de byggnader som föreslagits, passade till de byggnader som de sett vid sina tidigare besök. Miss Moberly hade förgäves sökt återfinna "kvinnan i gräset" anletsdrag på det otal porträtt av drottningen som existerade. Hon fann dock slutligen likhet på ett, målat av Wertmüller. Hon fann också i lektyr om Marie-Antoinette att en viss madame Campan, samtida med drottningen och tillhörande kretsen kring henne, skall ha fällt följande omdöme om de då existerande porträtten av härskarinnan: "Alla — utom Wertmüllers och möjligen madame Lebruns — idealiserar drottningens ansikte." Detta var mera fyrkantigt och hade kortare näsa, alldeles som miss Moberly hade sett henne, där hon satt i gräset.

Det skall till sist påpekas en anmärkningsvärd sak. Ingen av de människor, klädda i 1700-talskläder, vilka uppträdde vid Petit Trianon den dagen miss Moberly och miss Jourdain hade sina besynnerliga upplevelser eller de vilka miss Jourdain ensam vid sitt andra besök på platsen trodde tillhöra en likadan upplevelse av det förflutna, ingen av dem gav sig efteråt tillkänna som medborgare i sinnevärlden och som anställda vid slottet. Varför gjorde de ej det, ens när "äventyret" blev känt i hela Europa och Amerika? Det fanns ju en stab av anställda vid dessa historiska byggnader på versaillesområdet. De måste väl ha vetat något om sina medanställda? Men de hade ingenting att förmäla om dessa sjuttonhundratalsklädda människor, vilka tycktes uppslukade av jorden.

Kritiker av "äventyret" har t. ex. påstått att ett maskeraduppdrag måste ha pågått på platsen samtidigt med de båda engelskornas besök där — en idé som lätt kunde visas oriktig av författarinnorna själva. Men ingen kritiker tycks ha slagit in på den vägen att beteckna de båda lärarinnorna som bedragare. De hade ett grundmurat anseende för hederlighet, och något motiv till ett bedrägeri kunde inte finnas. De riskerade i själva verket åtskilligt genom att ge publicitet åt sina upplevelser. Plikt känslan och lust att få saken ventilerad drev

dem till att utge sin bok. De var varken knepiga eller vetenskapliga i sin redogörelse. Andock har deras rapport stått sig. Det är blott lögn som fastnar i tvetalans rävsax.

En utförligare redogörelse för detta fall finns i fil. lic. Alfred Svanqvists bok *Det eviga nuet*. (Excelsior, 1960).

Anm. Den 19 november 1932 publicerades i John o'London's Weekly följande brev, skrivet av miss Clare Burrow:

»Sir, Brevet från Florence Bone i Er tidning den 5 november intresserade mig utomordentligt. Hösten 1928 besökte jag för första gången tillsammans med en ung väninna Versailles. Sedan vi besett det stora palatset, begav vi oss att finna rätt på Grand och Petit Trianon. Fastän vi befann oss i sällskap med många andra besökare, sedan vi lämnat Grand Trianon, så fann vi oss praktiskt taget ensamma när vi gick ut på den långa, gröna avenyn med statyer, vilken vi hoppades skulle leda oss till Petit Trianon. Snart kom vi fram till en övergiven byggnad, inhägnad av nässlor, och en egendomlig känsla av nedstämdhet kom över mig — vi slutade samtala och skyndade på tills Hameauruinen kom i sikte, och från ett fönster i en lantgård nära sjön tittade en kvinna ned på oss. När vi såg oss om efter Kärlekstempellet bland träden, såg vi en gammal man som vi bedömde vara en ämbetsman, eftersom han var klädd i en gammal uniform i grönt och silver; han närmade sig på en sidoaveny. Jag ropade på honom, då jag önskade upplysning om Petit Trianon, som var så svårt att finna rätt på. Han svarade med att hojta mening efter mening på skrovlig, obegriplig franska som om i stor brådska. Något olycksbådande i hans ansikte fick oss att skynda på, och när vi såg oss om, fann vi att han hade fullständigt försvunnit. Den egendomliga känslan av nedslagenhet ökade, och det var med lättnad vi såg Petit Trianon bland träden. Den vintern skickade mig min väninnas mor *An Adventure* — och när jag läste de första sidorna, blev jag förvånad att finna att vår upplevelse var mycket lik den som miss Moberly och hennes väninna haft. Synen av den gamla ämbetsmannen i uniform från de olycksdrabbade bourbonernas tid — den egendomliga känslan av nedslagenhet — det faktum att vi tog den långa och orätta vägen åt vänster, när en kort stig till höger leder till Petit Trianon — allt var likartat. Det var desto mera egendomligt, eftersom jag före vårt besök i Versailles aldrig hade hört talas om de upplevelser som nedskrivits i *An Adventure*.

Det kan tilläggas att miss Burrow var lärarinna vid en flickskola i England. Hennes väninna, miss Ann Lambert, hade varit elev vid skolan. På ett par punkter misstog sig miss Burrow. Det var inte Hameauruinen utan lantgårdar runt Petit Trianons trädgård som hon avsåg. Och i stället för Kärlekstempellet var det *Belvédère*. Miss Lambert — sedermera Lady Hay — verifierade miss Burrows redogörelse i stort sett. Hon erinrar sig inte ha sett kvinnan i fönstret men däremot mannen i den gammalmodiga uniformen. Hon erfor en känsla av depression och därefter lättnad när de kom fram till Petit Trianon.

ÄR TEFATEN BYGGDA AV KISEL?

Tektiter kallas en del märkliga, släta, glasartade bildningar, vilka finns utspridda över vissa områden på jorden, bl. a. Libanon (i synnerhet), Irak, dödahavsområdet, Libyen, Böhmen, Texas, Peru och Centralaustralien. Tektiterna innehåller radioaktiva isotoper av aluminium och beryllium. Sådana isotoper är »födelsettester», ursprungsbeteckningar. De visar att tektiterna blev till för inte mer än en million år sedan under mycket hög temperatur och kraftiga radioaktiva strålningar. Men vår planet bildades för så mycket som tusentals millioner år sedan. Tektiterna har alltså kommit till vår jord jämförelsevis sent, sedan denna redan var färdigbildad.

Tektiterna torde inte vara meteoriter, ty sådana finns utspridda jämnt över hela jorden, medan tektiterna förekommer endast inom vissa områden. De meteoriter som når jorden då och då, är också av äldre ursprung än tektiterna.

Under många år har det pågått en vetenskaplig strid om tektiterna, men någon säker slutsats rörande deras ursprung har inte kunnat dras. De är gåtfulla. En del tror att de kommit långt utifrån rymden, andra att de bildades då jorden kolliderade med huvudet av nå-

gon komet, åter andra lanserar teorin att någon enorm komet kolliderat med månen och att bitar av månen då föll ned på jorden. Ingen av dessa »skolor» förklarar emellertid tektiternas förekomst inom endast vissa områden av jordytan.

Ovanstående uppgifter är hämtade från en populärvetenskaplig artikel i Litteratortidningen i Moskva och översatta från engelskan.

I ett nummer av Flying Saucer Review, jordens ledande tefatstidskrift, upplyser läkaren Bernard Finch att tektiterna består av kiselsyra; en del av rent kisel, andra påminner om kiselöreningar som kvarts, glas eller flinta och innehåller olika mängder av boron. Dessa föreningar är kraftiga isolatorer av elektromagnetism, t. ex. gravitationen (!?) skriver dr. Finch, som också uppger att undersökningar visar att kisel reagerar för ljusvågor, så att när solljus eller stjärnljus faller på ett stycke kisel, uppkommer en elektrisk ström. Om solljuset koncentreras genom en kvartslins, kan betydande spänningar uppkomma.

När man undersöker tektiterna, slår man, skriver dr. Finch, av likheten med lämningar efter ett störtat, nedbrunnet flygmaskinsvrak eller en projektil. Finch tror att tektiterna härrör från rymdskepp. Han lägger också fram idén att de flygande tefaten är gjorda av kisel

och dess sammansättningar samt att gravitationen kontrolleras i tefaten genom elektrisk kraft som löper fram genom farkosternas hölje och aktiveras av solljuset, vilket koncentreras genom en kvartslins i toppen av farkosten. Ett kiselhölje kring maskinerna tjänstgör som isolator av gravitationen!

Dr Finch skriver också om en egenomlig substans av okänt ursprung som påträffats flytande på havet i olika delar av världen. Den beskrivs som ljus honungsfärgad, mjuk och av en silkesliknande konsistens. Den har visats bestå av rent kisel.

En av de mest omskrivna tefatsiakttagelserna under senare år är den amerikanske polismannen Lonnie Zamoras (Socorrofallet). Den maskin som Zamora såg, lämnade efter sig några fragment, vilka analyserades och befanns bestå av kisel (om rent eller i någon förening är obekant).

Tanken att tefaten är byggda av kisel och kiselöreningar är intressant bl. a. därför att det anses att en organisk (levande) värld skulle kunna byggas upp kring kiselatomer (vår värld är uppbyggd kring kolatomer). Nu förekommer det ju i många UFO-rapporter upplysningar om att tefaten ändrat storlek, form och färg och att de pulserat — som om de vore levande.

FRÅN VÄNNER I KOSMOS

Det var meg en sällig glede å lese Ulf Ringströms fremsjilling av Bô Yin Rås liv og laere. Der er bare et punkt som kunne misforstås, nemlig i redaksjonens Anmerking, hvor det angående B.Y.R.'s opplevelser står at »R. kan ej svare på det men säger att de inte är visioner utan ett sammansmältande av 'subjekt', 'objekt' och opplevelse till en enhet».

Når vi under »visioner» forstår det samme som hallusinationer så er fremstillingen helt korrekt. Den slags »visioner» kan ha psykologisk betydning uten at de derfor formidler opplevelser av en høyere virkelighet. Men Bô Yin Rå sier jo uttrykkelig — som sitert av forfatteren — at han gir »upplysninger om en ... med andlige sinnene 'sinnligt' oppfattede substantielle kraftregioner». Med andre ord dreier det seg her om et objektivt visjonert skuen (i motsetning til det rent subjektive hvor sjelens ubevisste innhold projiserer seg som synsopplevelser).

I denne forbindelse er det også verd å nevne at Bô Yin Rå var kunstmaler av yrke og at hans bok »Welten» formidler visuelle inntrykk fra »kraftregionene» som så å si skal tjene til meditasjonsgrunnlag. Her bruker han altså bildet for å formidle sin laere, akkurat som han i de øvrige bøker benytter seg av ordet, spesielt i »Funken», en samling av mantra.

De som er interessert i B.Y.R. som kunstmaler anbefales den rikt illustrerte monografi »Der Maler Bô Yin Rå» av Prof. Rudolf Schott. Samme forfatter har også skrevet en biografi »Bô Yin Rå — Leben und Werk». Dr. Wilhelm Bodmershof offentliggjorde ifjor en glimrende studie under tittelen »Geistige Versenkung», hvor han kommer inn på det vesentlige i Østens og Vestens meditasjons-tradisjoner og særlig i sammenheng med Bô Yin Rås laere.

Karl Christiansen, Hobøl, Norge

Det var nyårsaften 1965 mellom halv elva og halv på kvällen. Jag låg på sängen; mitt emot den är ett fönster som vetter ut åt sjön och skogen där bakom. Jag hade ingen rullgardin nere. Det var mycket mörkt därute; jag kunde ej se en enda stjärna. Jag försökte sova — då var det något som glänste till, en ljusstråle tycktes falla in i rummet uppiifrån. Jag spärrade upp ögonen. Vad var det? Och nu såg jag: högt uppe på firmamentet svävade två bjärt lysande tingestar, den ena litet mindre än den andra. Formen på dem var inte helt rund, men nästan: litet avsmalnande åt ena kanten. Tingestarna kryssade litet hit och dit, möttes och skildes flera gånger. Det såg ut som om de rekognoserat. Om en stund flög de båda uppåt och försvann som två lysande fläckar. Men medan jag låg och funderade över fenomenet, kom de båda »tefaten» tillbaka och började ett likadant beteende som förut. Men så sänkte de sig plötsligt och hastigt nedåt. Häpen undrade jag om de ämnade slå ned i sjön. Den större tingesten kom litet före den andra, tills de var nästan nere vid trädtöpparna. Då flög de åt norr men lika lågt. Sedan kunde jag inte följa dem längre från mitt fönster.

Vad kunde detta fenomen betyda? Hade någon mer sett det? Det ljussken de strålade ut, tycktes mig klarare än något annat ljus jag sett.

Esereht

Första gången min make och jag såg ett flygande tefat var på vintern 1953 i Hedemora. Klockan var ungefär 11 en kväll. Det kom från sydväst med stor hastighet och var rött till färgen. När det var mitt över Hedemora, saktade det farten och blev brandgult, sedan gult och till sist grönt. Efter att ha stått stilla en stund satte det åter fart och blev brandgult och sedan rött och gick bort över Långshyttan i nord-sydlig riktning.

Andra gången vi fick se ett tefat var på vintern 1964. Det kom rusande från rymden och dök rätt ner mot Orrholmsviken i Karlstad och for sedan utefter vattenytan mot Tynäs. Det var ganska kallt den kvällen, men det blev som vår i luften och började regna. — Till detta fanns flera vittnen.

Ungefär en vecka senare, en kväll vid åttatiden, kom en brygga eller ett större tefat, som var vitt till färgen och hade upplysta gluggar, och stannade rakt ovanför oss och sänkte sig nedåt. Det var väl endast 15 meter ovanför oss, när vi blev rädda och sprang in.

En solig söndag vid halv tretiden sommaren 1964 såg vi hur en hel svärm tefat kom rakt ner från skyn och sänkte sig över hamnområdet och Tynäs. Sedan flög de i grupper på 4—7 stycken och flera åt olika håll. En del flög inåt Hammarön, en del åt Skoghällshället och somliga inåt Karlstad.

Linnéa Persson, Karlstad.

Jag har otaliga gånger sett s. k. naturandar. Jag tror även att dom på ett för oss oförståeligt sätt hjälper människor på ett eller annat vis, t. ex. att dessa små gör samma sak som vi när vi arbetar på en tomt vid en sommarstuga eller annat. Jag såg även vid ett tillfälle många »små» som liksom sopade och bar bort något, när vi hade en healingseans. Jag såg dom inte som tomtar eller troll utan mycket små »figurer» liksom.

Agnes Rökländer, Stockholm

EKONOMISKA MEDARBETARE

Herbert Jobäcker, Jönköping, 5:—, Bertil Jonasson, Ryd, 12:25, Nanny Wendt, Perstorp, 360:—, Gurli Stensbo, Solna, 50:—, Åke Malm, Dösjöebro, 2:50, Hampus Karlsson, Stigtomta, 450:—, Anna-Karin Peterson, Hässleholm, 10:—. Summa kronor 889:70.

Red. tackar alla goda medhjälpare!

DU MED DE MJUKA ÖGONEN

Om aftonen skickar jag ut signaler från mitt huvud för att söka nå de likasinnade som vistas bortom bergen de vilkas anleten är främmande för världen de vilkas ögon är mjuka.

Helande ande

Det har varit många fall där onda tendenser i en människas liv har förändrats till det goda som resultat av medvetna ansträngningar genom andligt helande.

Ett typiskt fall var en moder som blev förbittrad på livet av orsaker som inte kunde utrönas. Hennes kärlek till sin make och sina barn vändes till aktiv motvilja. Hon förlorade allt intresse för sitt hem, höll det inte rent och utförde endast ett minimum av göromål. Hon var djupt deprimerad, grät ofta och försökte en gång begå självmord.

Hennes make sökte medicinsk hjälp för henne, och hon besökte en psykiater, som föreslog att hon skulle frivilligt lägga in sig på ett mentalsjukhus, vilket hon inte ville. En prästman kom och talade och bad med henne, men hennes själsliga plågor fortsatte. Ibland var hon så sjuk och så besynnerlig att maken var tvungen att stanna hemma med henne för barnens skull. Han fick då av en vän rådet att skriva till Harry Edwards för fjärrhealing. Han skrev och gav en sammanfattning av sin frus tillstånd.

Förbön hölls och inom endast ett par dagar skedde en till synes oförklarlig förändring med henne. Dittills hade hon inte kunnat sova, eftersom hon kastade sig oroligt i sängen om nätterna och grät mycket. Den första lördagskvällen sedan vi hade börjat med healing för henne, föll hon som utmattad i sömn och sov ända till middagen följande söndag. Hennes man som såg henne i denna djupa sömn, väckte henne klokt nog inte.

Sedan hon vaknat och kommit ner i vardagsrummet, var det uppenbart att en underbar förändring hade skett. Hennes ögon var klara, och det var ett varmt leende i hennes ansikte — hon hade återfått sitt tidigare glada jag.

Denna dam hade lidit av »själssjukdom». Den hade förvirrat hennes sinne och skapat inbillad fruktan och misstränkning. För att återställa hennes lycka och själsliga balans, måste oron inom henne »lugnas bort». Detta kunde inte åstadkommas med mediciner eller en prästs goda ord. Det måste behandlas på samma plan där det existerade — det andliga.

Alla kroppsliga funktioner kontrolleras av sinnet, vars instrument är hjärnan. Sinnet är känsligt för intryck från anden, och intrycken kan sedan överföras till hjärnan och kroppen.

Källa: »The Healing Intelligence» av Harry Edwards via tidskriften The Spiritual Healer.

Harry Edwards är Englands kanske mest kända helare. Han är ledare för National Federation of Spiritual Healers och författare till flera böcker om healing.

S—e

Nyheter

från

BOKFÖRLAGET VITA NOVA

Efterlängtd!

MORIALAND

av

SVERRE HOLMSEN

Sedan länge utgången ur bokhandeln föreligger nu i ny utgåva den internationellt kände författarens MORIALAND, boken om själens land. Denna bok, en gång läst, blir en alltid älskad bokvän. Med utsökta illustrationer av författarens maka, konstnärinnan Agda Holmsen.

Pris: 27:—

Rekvisition genom

BOKFÖRLAGET VITA NOVA

Kullagatan 58, Hälsingborg. Postgiro: 16 12 50.

YOGA

den kungliga vägen till

HÅLSA FRID HARMONI

av

YOGIRAJ NARAYAN W. SARAF

En indisk Yogi, lärjunge till Swami Sivananda, undervisar i denna bok svensk publik i Yoga. Boken erbjuder en praktisk handledning, samtidigt som den ger stoff för andaktsfylld meditation. Företal, översättning och förklarande noter av Dr. Lars-Erik Essén.

Pris: 27:—

Rekvisition genom

BOKFÖRLAGET VITA NOVA

Kullagatan 58, Hälsingborg. Postgiro: 16 12 50.

Det var en gång en vis man som bodde i en liten stad och till vilken många gick för att få råd och upplysning. En dag kom en nykomling i staden till den vise mannen och sade: »Vad är det för slags folk som bor här?» Den vise svarade med att fråga: »Vad var det för slags folk som bodde i den stad du kommer från?» — Nykomlingen svarade: »Ja, det var en eländig hop, ovänliga, gemena och dåliga grannar, mycket svåra att leva tillsammans med.» — »Du skall finna att de är precis likadana här», sade den vise mannen. Strax därpå infann sig en annan nykomling hos den vise och ställde samma fråga: »Vad är det för sorts folk som bor här?» Den gamle svarade återigen med att fråga: »Vad var det för sorts folk i den stad du kommer från?» — »Det var utmärkt folk», svarade nykomlingen nummer två, »snälla, vänliga och fulla av godhet. Det var ledsamt att behöva lämna dem.» — »Du kommer att finna att de är likadana här», sade den vise mannen.

Dopet är en andens sak, något som ska verkställas i det inre.

Peter Deunov

BÖN

O, Gud, låt min lilla själ gå fri,
den är så fin, så tyst,
så säregen.
Gudihimlen, låt den leka!

S—e

Positivt manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska tur- och
smyckestenen

lovordad av fru Helga Braconnier
och pendeltestad med positivt
utslag.

Harald Schubert, S:t Eriksgatan
109, V, Stockholm Va.
Tel. 33 19 32.

VIS VITAE

(Vidundermineralet)

Kan bestilles til 8 svenske kr pr
styck hos:

Radionisk laboratorium,

Cypres alle 41, Kastrup,

København. Postgiro 8 38 13.

I föraktets skugga

Förakt är farligt. Att låta en människa känna att hon är föraktad, kan få svåra följder. Jag läste för något år sedan om en nittonårig, begåvad fransk flicka som tog sitt liv för att den flicka som hon bodde tillsammans med, alltid behandlade henne nedlåtande och föraktfullt. Denna flicka som tog sitt liv, var en mycket begåvad studentska, allmänt omtyckt, och hennes framtid syntes ljus. Den som hon bodde tillsammans med, var inte studentska, och kanske var hon avundsjuk på sin kamrat eller kände sig underlägsen och tog hämnd genom att ständigt framhålla för denna att hennes studerande var dumt och dum hon själv. Nu tycker man väl att den begåvade flickan hade kunnat söka sig bort från sin obehagliga kamrat, men — det är någon som sagt att förakt skapar en sorts förlamning hos offret, vilket slutligen börjar tro att det är så underlägset som ständigt sägs. I skuggan av föraktet kan en människa brytas ned och förgås...

Hur bemöta förakt eller värja sig, eller — hur uppfostra medborgare till att visa medmänsklig tolerans och hygglighet? Det senare vore ett ämne för kulturdebatt!

Hur många skolklasser har inte sin »driftkucku», en försvarslös stackare, ofta begåvad, ofta snäll men utan förmåga att hålla de obehagliga ifrån sig... Inte sällan utser lärare »hackkycklingar» som de ofta pinar med fördömanden och stickord så att en sådan elevs liv fullkomligt förbittras av den ondska som visas honom. I militärlivet och på arbetsplatser förekommer också förföljelser och trakasserier, inte sällan är det en överordnad som misbrukar sin ställning för att tillfredsställa sin ytliga, primitiva lust att plåga, och hans onda gärningar — förföljelse, förakt, stickord, onda ögon, förtal — skadar själen hos de utsatta.

På den svenska landsbygden, där skribenten har sin hemort, är det svårt att vara »annorlunda» — om man inte samtidigt har så lätt att uppnå den vises överlägsna ro. Den avvikande människan blir etiketterad »höghög», »konstig» etc., om hon kanske har en ovanlig läggning, är stilla och försynt och går för sig själv och funderar eller helst umgås med sina böcker eller kanske har någon särskild talang — skribent, musiker — har en annan religion, blivit »språkfåne» e. d. Ingen rår ju dock för vare sig svagheter eller talanger som han fått i arv. Dem kan man ju inte ändra på.

De flesta »avvikande» gör väl som Paulus: »När jag är i Grekland, är jag en grek», sade han; och bland judarna var

han en jude... De försöker att utåt vara lika som sin omgivning så långt detta är möjligt.

En vis kines yttrade: »Befinner jag mig i kejsarens närhet, uppträder jag så som är passande för en man i kejsarens närhet; arbetar jag på risfälten för mitt uppehälle, beter jag mig så som det anstår en arbetare på risfälten; i tider av förföljelse är mina göranden så som man kan vänta av en person som lever i sådana onda tider; och när det är fred, njuter jag av fredens välsignelser, så som man bör göra, när fred råder...»

Att vara människa är i hög grad att utveckla konsten att anpassa sig. Kan man anpassa sig, är man fri. Kan man det inte, blir man ofri, olycklig, betryckt. — Ofta är dock en anpassning omöjlig. Den kan vara det på moraliska grunder, t. ex. i lag med hädare, alkoholister, kriminella. Likaså kan en anpassning till ytliga samtalsvanor och intagande av undermålig föda te sig orimlig. Så skyr man då dessa sällskap. Dock kan en människa inte alltid göra ett fritt val av miljö. I skola och militärliv tvingas man ihop med individer vilkas sällskap man kanske normalt skulle göra allt för att undvika. Den för trivseln nödvändiga anpassningen kan för många människor vara helt omöjlig att åstadkomma.

Det går en jämmer genom människolivet... Det finns lidanden som tillhör människans villkor som naturvarelse. Och det finns plågor som människor lägger på varandra — från tortyr till döds till nästan var mans småelakhet: med ögon, läppar... Och så den medvetna, njutbara grymheten i att plåga en svagare... Man undrar: varför gör skolmyndigheterna ingenting (eller inte mer) gentemot trakasserier? Varför gör de militära myndigheterna ingenting för att förbjuda de förföljelser som förekommer under militärtjänst? Har de av människors försåtliga ondska drabbade inga rättigheter, är deras situation endast »att le åt»? Varför tillåts så mycken gemenhet i en jämförelsevis kultiverad nation som denna?

Varför stoppar man i elever i skolorna så mycken kunskap om oväsentliga ting — ofta detaljer ad absurdum — medan ämnet »gott uppträdande, kamratskap» förbises?

Varför påbjuds inte hänsyn till medmänniskorna, varför sägs det inte ifrån på högsta ort att alla människor är skyldiga att uppträda på ett tolerant och hyggligt sätt gentemot alla andra?

Det är på tiden att det blir slut på all människojakt!

Esereth